

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

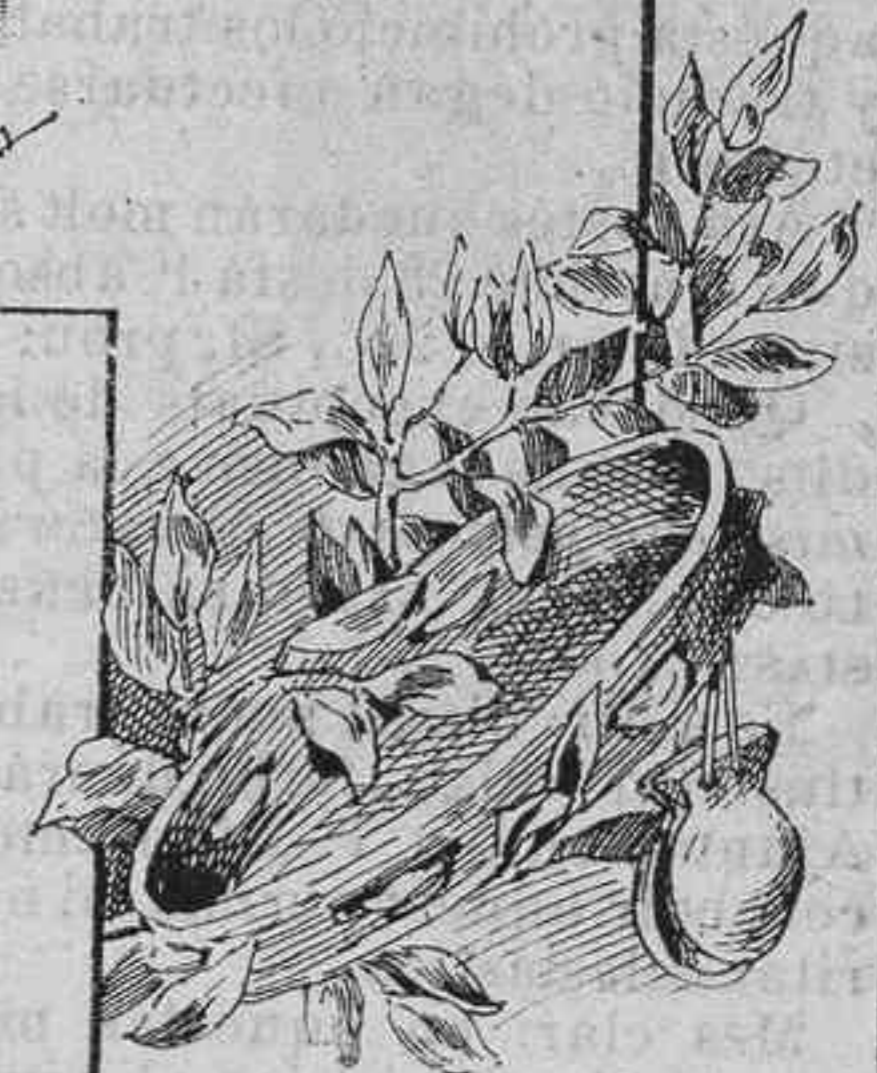
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

J. BIZET.

Lo món no li feu justícia,
visqué trist y arreconat,
pero enlaylat per la *Carmen*,
passa á la posteritat.

CRÓNICA.

Los regidors de l' última fornada que van regalar la vara de primer tinent d' arcalde á don Pepito Milá y Pi, en mon pobre y humil concepte van quedar-se curts. No una vara ab borlas, sino una mitra, y encare millor que una mitra, una tiara havian de concedirli pera correspondre als seus mérits y serveys, á las sèvas inclinacions y preferencias.

Suposo no ignorarán que 'l senyoret Milá y Pi, autor del projecte de ordenansas municipals que en l' actualitat s' está discutint, ha demostrat ser digne de ocupar la cátedra de Sant Pere, pera desde allí dictar lleys y disposicions obligatorias y acatables *urbi et orbe*, dintre y fora de la cristiandat. Y ho ha fet de una manera tan resolta y defensa la sèva obra ab un zel tan evangélich, que molt será que quan mori no 'l canonisin.

Figúrinse sino, qu' ell ha lograt de cop y volta lo que no havian pogut conseguir l' intrépit don Jaume y la creuhada femenina, que funcionant baix las ordres del prelat, anava temps enrera de botiga en botiga, pera obligar á tancarlas en los días de festa.

Ell ha lograt tot d' una, lo que no havia pogut alcansar lo bisbe de Zamora, quan á cada punt desde 'l Senat, interpelava al ministeri reptantlo porque no feya de la santificació de las festas un precepte obligatori, consignantlo terminantment en las lleys del Estat.

Sa ilustrissima lo tinent d' arcalde Milá y Pi ha escrit un article 22 en las citadas ordenansas, que prohibeix lo treball en los días festius.

Y vels'hi aquí, com, baix aquest aspecte, pot afirmarse casi, que s' ha proclamat lo cantó municipal de Barcelona.

* * *

L' Estat no s' ha atrevit fins ara á donar una lley semblant, ni es fácil que may s'hi atreveixi.

Perque ¿quí es capás, en una nació ahont está reconeguda la llibertat de cultos, qui es capás, repetesch, de imposar á tots los ciutadans las prescripcions més ó menos en vigor de una determinada iglesia?

¿Cóm s' entén? ¿Preguntan qui?
¡Lo reverent Milá y Pi!

L' article 22 es terminant. Lo treball queda prohibit á Barcelona en los días festius. Pero...

Hi ha un pero, consignat en l' article 23, qual article determina que quedan exceptuats de aquesta prohibició los treballs que per necessitat y tradició degan efectuarse en tallers, botigas, etcétera...

Ara vostés quedarán molt sorpresos, figurantse que l' article 23 desfá l' absoluta prohibició consignada en lo 22 .. Si, prou; refihinse.

Quedarán exceptuats de la prohibició los aludits treballs (agáfinse á la paret) «*previo el permiso competente de la autoridad municipal que lo concederá salvo el beneplácito de la Eclesiástica.*»

Es á dir: ningú podrà treballar en los días festius: qui vulga ferho deurá obtenir permis del Ajuntament, y l' Ajuntament s' abstindrà de concedir aquest permis, si no l' autorisa l' autoritat eclesiástica.

Mes clar: en aquestas materias l' autoritat eclesiástica, superior al Ajuntament, talla 'l bacallá.

Aixis com las llicencias de cassa las despatxan al govern civil, las llicencias de treballar en diumenje las despatxarán á ca 'l bisbe.

Aixis ho ha volgut en Milá y Pi y aixis se complirá... *si la vara no se rompe.*

Per lo tant no 'm digan visionari si manifesto la esperansa que tinch de veure un dia la ciutat de Barcelona, que avuy se regeix per un ajuntament á mitjas de real ordre, regirse totalment per una corporació municipal nombrada directament pèl Papa de Roma.

Y fins dintre de la actual gerarquia eclesiástica está ja format l' ajuntament de sotana. Arcalde, 'l bisbe; tinents d' arcalde, 'ls canonges; regidors, los beneficiats; arcaldes de barri, 'ls rectors de las parroquias.

Al Sr. Milá y Pi, que tan se desvetlla pèl interès religiosos, podria desempenyar lo càrrech de secretari del Ajuntament místich, y dat cas que algún ensotanat li birlés la prebenda, podria desempenyar perfectament la comandancia de municipals, obligant als vehins á sortir cada nit á las aceras ó als balcons á resar una part de rosari, á acompanyar la quitxalla á doctrina, y á implantar un nou padró, en virtud del qual la cédula personal quedaria substituïda pèl butlletí de haver complert ab la parroquia.

Las cosas, Sr. Milá y Pi, ó ferlas bè ó no ferlas.

No conech al vehi que ocupava 'l pis segón de la casa número 20 del carrer de la Ronda de Sant Pere, y ho sento de debó, porque aniria personalment á donarli las gracias, per haverme fet la meytat de la present crónica.

De totas maneras las hi dono per escrit, y prengan la bona voluntat.

Ja sabrán á quin fet me refereixo: un aconteixement tan raro com pintoresch, que ha donat pábul aquests días á las alegres conversas de tot Barcelona.

L' amo de la citada casa número 20 viu al pis primer y tenia al seu servey una criada, la qual, sens dupte pèl desitj d' elevarse, desitj per altra part molt noble, se despedí del amo y 's llogá al *inquilino* del pis segón.

Una dona va ser causa de la guerra de Troya. Y la ditxosa criada ho sigué de que la guerra civil se declarés entre l' amo de la casa y 'l citat *inquilino*.

Naturalment, l' amo del edifici tè sempre la paella pèl mànech, ó á lo menos s' ho figura: aixis es que la primera providencia que adoptá contra 'l seu rival, una vegada rompudas las hostilitats, sigué doblarli 'l lloguer del pis. Pagava 63 duros trimestre, y va dirli:

—En lo successiu, si vol viure á casa mèva, se 'n farà 126 duros cada tres mesos.

No hi havia retop. Qui mana, mana.

Pero l' *inquilino* 's recorda que tè satisfets més de dos mesos adelantats, y després de buscar pis y treure 'l mobles, cedeix l' habitació de la qual podia encare disposarne fins al final del trimestre, á una cáfila de gitanos, lo més brut y asquerós que va trobar en los últims recóns de Barcelona.

Es lo qu' ell devia dir:

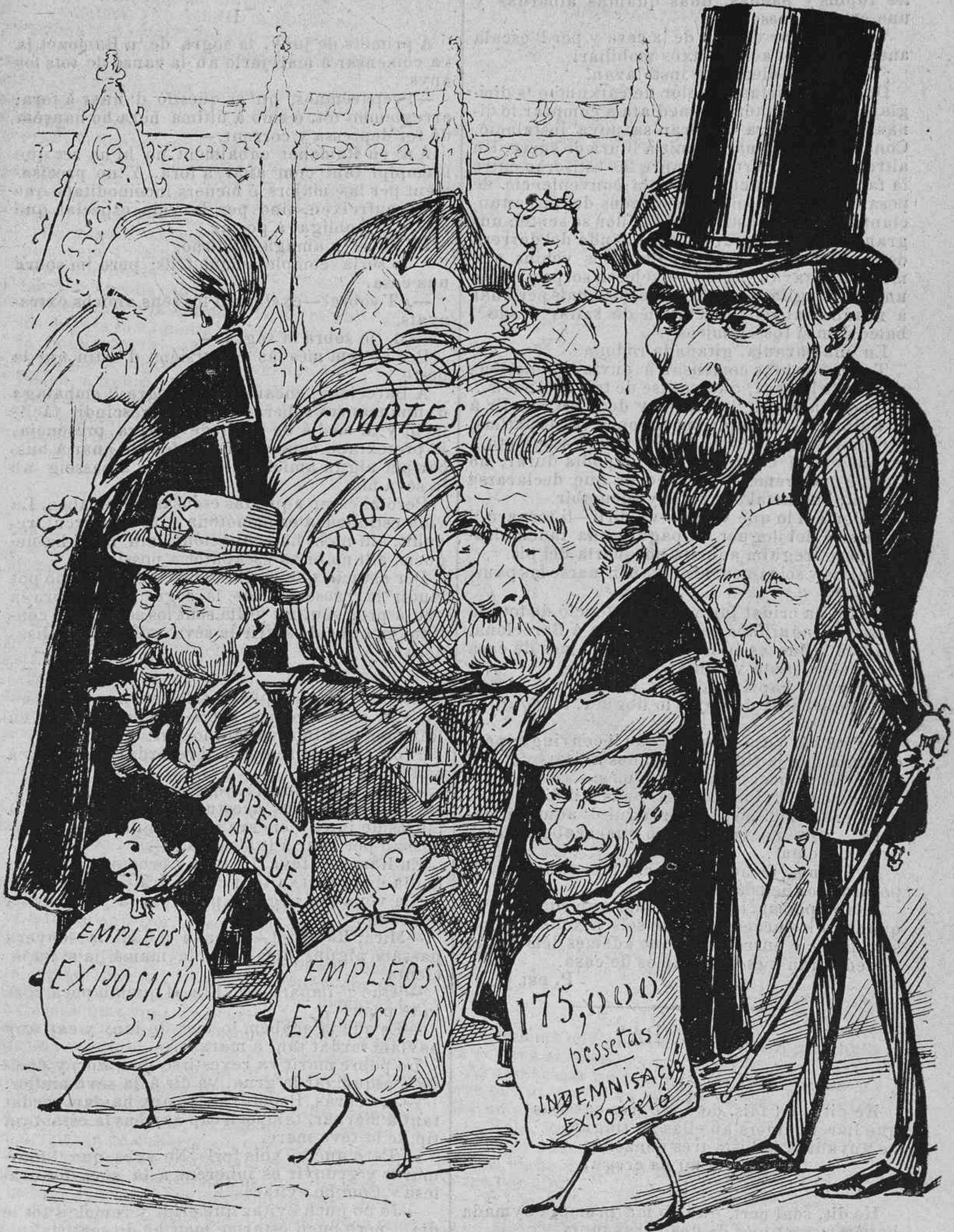
—L' amo m' ha fet una *gitanada*, jo n' hi faré un' altra.

* * *

Y en efecte.

La tribu de *garenos* va compareixer molt trincada á pendre possessió del pis.

ENTERRO DELS COMPTES DE LA EXPOSICIÓN.

Per d'alsi una sepultura decenta y monumental, los posaran baix la escala de la Santa Catedral.

Res de conductoras per traslladar los mobles: tres ó quatre ruchs ho portavan tot: las márfegas, los tupins y paellas, unas quantas albardas y una cria de gossos.

Van acampar davant de la casa y per l' escala anavan pujant aquell luxós mobiliari.

¡Y ab quina alegria s' instalavan!

Dugas gitanetas de color de catxumbo 's dirgian á una confiteria immediata á comprar lo dinar de gala, pera celebrar sa nova instalació. Consistia 'l tal dinar en mitja lliura de sucre. Un altre, dels que portan sempre las estisoras entre la faixa, feya càlculs sobre la conveniencia de posar un gran rétol en los balcóns del pis, anunciant la sèva industria. A lo millor se senten uns grans plors de criaturas per la banda del darrera de la casa. Eran los nens del pisos vehins que mentres estavan jugant se vejeren sorpresos per uns quants gitanets mitj nusos, los quals per anar á reunir-se ab ells tractavan de saltar desde 'l balcó com si fossen micos ..

En una paraula, gitanada rodona.

Tots los vehins comensan á enviar comissions al amo de la casa, queixantse de tals escándols... l' amo s' arranca 'ls cabells y decideix acudir á l' autoritat... l' autoritat arronsa las espatllas, inhibintse del coneixement de aquell assumpto... y com un tal estat de cosas no podia durar, no tingué més remey lo vencedor que declarar-se vensut, buscar al seu rival y sucumbir.

—Demani lo que vulga—va dirli—li tornaré 'l trimestre del lloguer, li pagaré una indemnizació; pero treguim aquella porqueria del pis.

Y aixís y solzament aixís van firmarse las paus.

* *

Lo fet ha cridat justament l' atenció de tota la classe d' *inquilinos*, tan numerosa á Barcelona.

Ja en lo successiu no podrán los amos de casa fer la sèva santa voluntat.

Al primer capritxo que 's permetin, á la primera amenassa de pujar lo lloguer, l' *inquilino* dirá:

—Está bé. Vosté fassi lo que li convinga; pero entenga que ja tinch als gitanos avisats y...

No tindrà necessitat de res més.

L' amo se li ajonollerá als peus y li dirá:

—Pero home: no s' ho prengui d' aquesta manera... ¿Que no veu que lo que acabo de dirli es una broma?....

Al últim se 'ls haurá aplacat l' orgull, y se 'ls posarán los peus á rotllo.

Y la importancia dels gitanos augmentará. Per quant en lo successiu ja no sols aixollarán gossos, mulas y burros, sino que ademés dels burros se dedicarán á *esquilar* amos de casa.

P. DEL O.

¿DOLORA?

I

He dit, sent fals, de dos ó tres casadas que llarchs amors ab ellas he tingut; he anyadit á la llista tres donzellas, y tothom m' ha cregut.

II

He dit, sent cert, que ab ma promesa aymada havém passat més de dos horas junts parlant d' amor ab ignocencia pura, ¡y tothom ha rigut!

A. LLIMONER.

OBERTURA DE LA CASSA.

I.

A primers de juny, la sogra de 'n Ramonet ja va comensar á marejarlo ab la cansó de tots los anys:

—Preparémnos, qu' es qüestió d' anar á fora; arreglemho tot, ó sino á última hora ho haurém de fer depressa y corrent.—

A n' en Ramonet cabalment no hi ha res que l' empipi tant com anar á fora. Y no precisament per las majors ó menors incomoditats que allí 's sofreixen, sino per la vida especial que allí 's veu obligat á portar.

Ell no se 'n amaga de dirho:

—Jo seria completament felis; pero 'm sobra una cosa.

—¿'T sobra?—exclaman los seus amichs extranyats.

—Si, 'm sobra la sogra.—

Per xó tem més las excursions d' istiu que la peste.

A Barcelona, encara que la sogra l' empalaga d' una manera soberana, 'n pot prescindir fácilmente y tè medis de fugir de la sèva presencia, ja pretextant ocupacions, ja fentse anar á buscar per algùn amich, ja enviantla á passeig ab la sèva filla.

Pero al camp aquestas excusas no hi caben. La vida estiuhenca es monótona y tè un circul reduhit: allí no hi ha ocupacions, allí no hi ha negocis, allí no hi ha escapatoria possible.

Per astucia que en Ramonet desplegui, no pot eludir la presencia de la sogra: á tot' hora la veu á prop seu, nit y dia sent los seus crits, continuament ha de sufrir la sèva mirada fiscalisadora.

II.

Los dias anavan passant, la senyora sogra seguia la sèva prédica sobre l' anar á fora y en Ramonet continuava fent lo sòrt.

Prou la sèva senyora li recordava la cosa á cada moment:

—Mira que la mamá s' extranya de que no fassis los preparatius acostumats, mira que som á mitjos de juny y encara no hem donat cap disposició per anar á l' hisenda...—

En Ramonet feya 'l pagés y procurava dilatar lo dia de la marxa tant com li era possible

¡La veyá tan negre y pavorosa la perspectiva del camp!

—Mira, Ramonet—tornava á dirli la senyora passats alguns dias—que la mamá ja s' impacienta.

—¡Que s' impacient! Ella si que ab poca cosa 'n tè prou.

—Es que ja acabém lo mes de juny y cap any havíam tardat tant á marxar.—

Lo pobre marit va revestirse de valor, y decidit á esqueixar la grua, va dir á la sèva muller:

—Ja veurás, Pepeta, si cap any havíam tardat tant á marxar, tampoch cap any havia estat tant tip de la tèva mare.

—¡Pero qué hi vols fer! ¿No sabs que 'l murmurar y grunyar es inherent á la sèva naturalesa? ¿Cóm ho evitarás?

—Jo no puch evitar que cridi y remoleji tot lo dia... pero puch estarme molt bé de sentir-la.

—¿Cóm?

—¿Cóm? Enviantvos á vosaltras dugas á fora y quedantme jo aquí.

—¿Nosaltras solas anirém á fora?
—¿Solas? ¿No vindrà també la mi-nyona y 'l criat? ¿De qué heu de tenir pòr? ¿No hi ha, ademés, prou gent á la masia?

—Es que de tots modós, ella trobará extrany que tú no vinguis, havent vingut sempre.

—Li donaré qualsevol excusa; li diré... que las obras que fem fer á la casa del carrer d' Aragó m' obligan á estarme á Barcelona. Ja pujaré de tant en tant per xó...—

La Pepeta va replicar una mica; pero com l' estima de veras y sabia que en lo fondo ell tenia rahó, va acabar per aprobar lo sèu plan.

Participada la noticia á la sogra ab los deguts miraments y precaucions, la bona senyora—aixó de bona, encara que s' aparti de la veritat histórica, á una persona d' edat sempre li escau—la bona senyora va pèndre-sho bastant bè y fins va acabar per aprobar que 'l gendre 's quedés aquí á vigilar las obras.

III.

Feya ja algunas senmanas que la sogra y la senyora de 'n Pepet eran á l' hisenda, una extensa propietat situada més amunt del Vendrell, cap á montanya.

Las senyoras participavan que allí hi estavan perfectament bè. Y en Pepet los hi contestava que aquí no hi estava gens malament.

Tot marxava lo mateix que si anés sobre rodas, quan aquest dillúns darrer en Pepet reb una carta de la sèva dona, sumament alarmant:

«Vina desseguida: passa una gran desgracia. No perdis un moment.»

En Pepet agafa 'l tren y 's traslada á l' hisenda de la sogra ab tota la celeritat imaginable.

Y al arribar allí, 's troba ab que la pobra senyora acabava de morir feya poch instant.

La historia de la desgracia era curta y senzilla.

La tarde anterior, la sogra de 'n Ramonet la via sortit sola per aquells camps, com de costum, á pendre la fresca. Entrant en lo bosch vehí, havia arribat fins á l' *alsina foradada*—un arbre centenari, molt conegut en aquella comarca—s' havia assentat vora una verdissa, al poch rato havia sonat un tiro y la infelis senyora havia rebut una perdigonada. Si no es un pagés que va passar per allí á prop, la desgraciada hauria mort sense assistencia de ningú.

¿Era convenient entaular una causa criminal?

Lo metje, l' arcalde, los masovers... tothom va ser del parer de callar y no enredarse. Lo crim s' havia realisat en despoblat, ningú havia vist res y la difunta era tan antipática á tothom, que si la cosa s' esbombava, 'l poble en lloch de facilitar l' avigüació del fet, s' alegraria de la mort de tan molestosa vehina y ho donaria com un càstich de Dèu.

En conseqüencia, van tapar la desgracia, van enterrar á la difunta com morta de mort natural y no se 'n va parlar més.

¡PREPAREMOS!

OLÉRDOLA

Diu que 'l marquès abandona lo s u castell, y ve aquí á ficarse en la política, muntat en un nou pollí.

IV.

L' endemá en Ramonet se passejava pèls límits de la sèva hisenda.

Al atravessar un caminet, va trobarse ab un jove que al véurel va llensar un crit d' alegria. Era un amich sèu de Barcelona.

—¡Hola, Ramonet! ¿Tú per aquests andurrials?

—Ja ho veus: ¿y tú?

—Jo hi he vingut á cassar. Fa tres dias que corro per aquí.

—Y... ¿cassas forsa?

—Per ara res. Sòls hi disparat un tiro: antes d' ahir á la tarde. Havia sentit una llebra, la segueixo, disparo sobre una verdissa... y bona nit viola: ja no la vaig veure més.—

A n' en Ramonet lo cor li va fer un salt.

—¿Ahónt va ser aixó?

—Allí al darrera; en un siti que 'n diuhen l' *al-*

zina foradada... ¡Res! ¡Una perdigonada inútil. —

Groch, nerviós, titubejant, va acostarse al seu amich, y apretantli la mà, va murmurar ab veu tan baixa que l' altre apenas va sentirlo:

—¡Gracias!

—¿De qué?

—De... de res. —

Y continuá 'l seu camí.

A. MARCH.

¡ÁNGELS! (1)

I

Lo tren avansa: 'l vent bat en ma cara,
ja de la nit s' extén lo vel negrós;
pèls solitaris camps brillan reflexos
d' un resplandor confós.

Es la llum que, al morir, lluyta ab la sombra,
barrejantse 'ls contorns en lo infinit,
com se barrejan duptes y esperansas
en lo fons del mèu pit.

Eras ahont las garbas s' apilotan,
ponts mitj negres, algùn casalo vell,
horisónts plens d' exércits de fantasmas
que abrusan lo cervell...

Valls y montanyas, boscos y vernedas,
blavas llacunas, erms plans com la mà...
tot queda enrera; 'l tren, volant, m' arrastra
més enllá, més enllá.

Tan sòls veig lo constant pal del telégrafo
al davant mèu, omplintme 'l cor de fel
y ensenyantme, com ratllas del destino,
sos llarchs fils, destacantse sobre 'l cel.

II

¿Què 'm pronostiquéu, ratllas del destino?
¿M' espera un demá advers ó bé ditxós?
¡Ay! ¡Qui pogués descorre del pervindre
l' inmens vel misteriós!

¡Qui pogués arrencar de las entranyas
de la eterna vritat, lo gran secret!
Es impossible... ¿Pot iluminarnos
la llum que no s' ha fet?

Pero... ¡si que s' ha fet! ¡Sórt benehida!
¡Lo destino 'm ve á di ab accents sutils
lo mèu pervindre!... Entre las negras ratllas
dels telegráfichs fils,

portant tresors d' amor, pura, tranquila
com tú dolsa y radiant, bella com tú
ab la llum celestial que en tos ulls crema,
una estrelleta llú.

¡Es la estrella divina de la tarde!
¡La deesa de las flors y las cansóns!
¡La que sa llum filtrava entre las euras
per parlarte d' amor, fente petóns!

M. MARTÍNEZ BARRIONUEVO.

LLIBRES.

LA NOVELA DE UN NIÑO, per *Pedro Loti*.—Ab aquest titol, la reputada casa editorial de Madrid, Srs. Saenz de Jubera, germàns, acaba de donar á llum una fidelíssima traducció d' una de las més delicadas obras del popular novelista francès Pierre Loti. En rigor, *La novela de un*

niño no es una novela, sinó una recopilació de las impressións d' un nen, arrencadas de la veritat, reproduhidas ab senzillés encantadora y ab l' indiscutible talent y refinada elegancia que tan célebre han fet al autor.

Comensant en aquella época de la qual los recorts se retenen en la memoria esborrats y vagos, Pierre Loti va seguint pas á pas la vida del nen, describint los fets més notables y las fetxas que ab més indelebles rasgos se graban en la imaginació, rotzant testas, recordant escenas intimas y presentant quadros tan primorosos é impregnats de sentiment, que al mateix temps que cautivan per la seva veritat, emocionan y omplan l' ànima d' una dolsura indefinible.

Molt llegidas son en Espanya las obras de Pierre Loti; pero *La novela de un niño* es sens dupte la que més simpatias conquistarà al seu elegant autor.

No cal dir, sapigut lo rumbo editorial de la casa Srs. Saenz de Jubera, que la obra, á pesar del seu económic preu, ha sigut presentada ab tota esplendides.

EL CRIMEN DE UNA MADRE, per *Julio Mary*.—De la mateixa casa editorial y ab las mateixas condicions y tamanyo que la anterior, es aquesta novela, original del fecundo y conegut escriptor francès Jules Mary.

Perfectament escrita y pulcrament traduhida es, ab tot, l' antitessis de la novela de Loti. En lo *Crimen de una madre* hi palpitan las passións ab tota la seva forsa, los dramas de la vida s' hi complican ab aterradora abundancia y 'ls nervis del lector están en continua tensió, recorrent aquellas planas ahont á través d' una acció humana y verdaderament lògica, s' analisa 'l cor, s' estudian los afectes del ànima y 's desarrollan catástrofes preparadas ab tanta veritat, que arriban á semblar vistas y palpadas pèl qui ho llegeix.

La novela de Mary impressiona vivament, no pèl istil d' aquestos folletins espelusnants ahont los crims, las fugas y 'ls adulteris s' hi contan per dotzenas, nó: en *El crimen de una madre* hi ha vigor, forsa, pinzelladas enérgicas y rasgos atrevits, pero hi ha també verossimilitut, vida y passións que no tenen res de convencionals.

Es una novela que sembla una historia. Aquest es lo seu millor elogi.

RATA SABIA.

LA NOYA DE GRATALLOPS.

Alábat ruch
que á vendre 't duch.

¡Qué n' era d' agraciada
la noya de Gratallops;
los fadrins, de sa mirada
deyan que llensava foch!

—Cá, ¿vols dir?

—¡Cert com lo dia!

—¡Donchs més d' un s' hi cremaria!

—Ja ho crech, noy, y més de dos.

Sa boqueta, de dos rosas
deyan qu' era feta, molts;
mes de rosas aromosas
com si surtissen del brot.

—¿Y las punxas?

—No hi faltavan.

(1) Poesía escrita expressament pera LA ESQUELLA, que nosaltres traduhim del castellá, á fi de que puga publicar-se en aquest periódich.

—¿Es dir que alguns s' hi punxavan?
—Tots los fadrins, pero tots.

Lo séu somris encantava
per lo tendre y armoniós;
¡al riurer prou ensenyava
sas dentetas com pinyons!

—Mes, ¿de pinya?
—De sucre, home.
—Vaja, noy, estás de broma.
—Creu, de sucre y del més dols.

Sos cabells eran sedosos
y d' igual color de l' or;
tots rissadets y olorosos,
¡eran l' encant de tothom!

—¡Sent d' or fi...!
—Més que or valian.
—¡Pochs diners ne donarian!
—No 'ls compraria un tresor.

Més que pera camosina
n' era lo séu cos bufó,
y sa maneta, tan fina
com la seda ó bè 'l crespó.

—¡Aixó es gloria!
—Prou l' envejan.
—¿Y n' hi ha molts que la festejan?
—Si es casada, bè ho sabs prou.
—No ho sabia ¡ja es casada
la noya de Gratallops!
¿quin ánima afortunada
es duenya de tals tresors?

—So 'l séu home.
—Aixís, Esteva,
com que ella n' es cosa tèva,
bè puch dirte: alábat...
—¡¡¡Prou!!!

B.

ACUDITS.

Entre l' amo de una imprenta y una senyora,
s' entaula 'l següent diálech:

—Vosté lo que tè es molta lletra menuda—diu
ella.

—Y molta lletra grossa també—contesta l' im-
pressor.

Dos músichs parlan d' instruments, y un d'
ells, diu:

—¿Quin instrument de corda t' es més desagra-
dable á tú?

Y l' altre contesta:

—La forca.

DOLORS MONT.

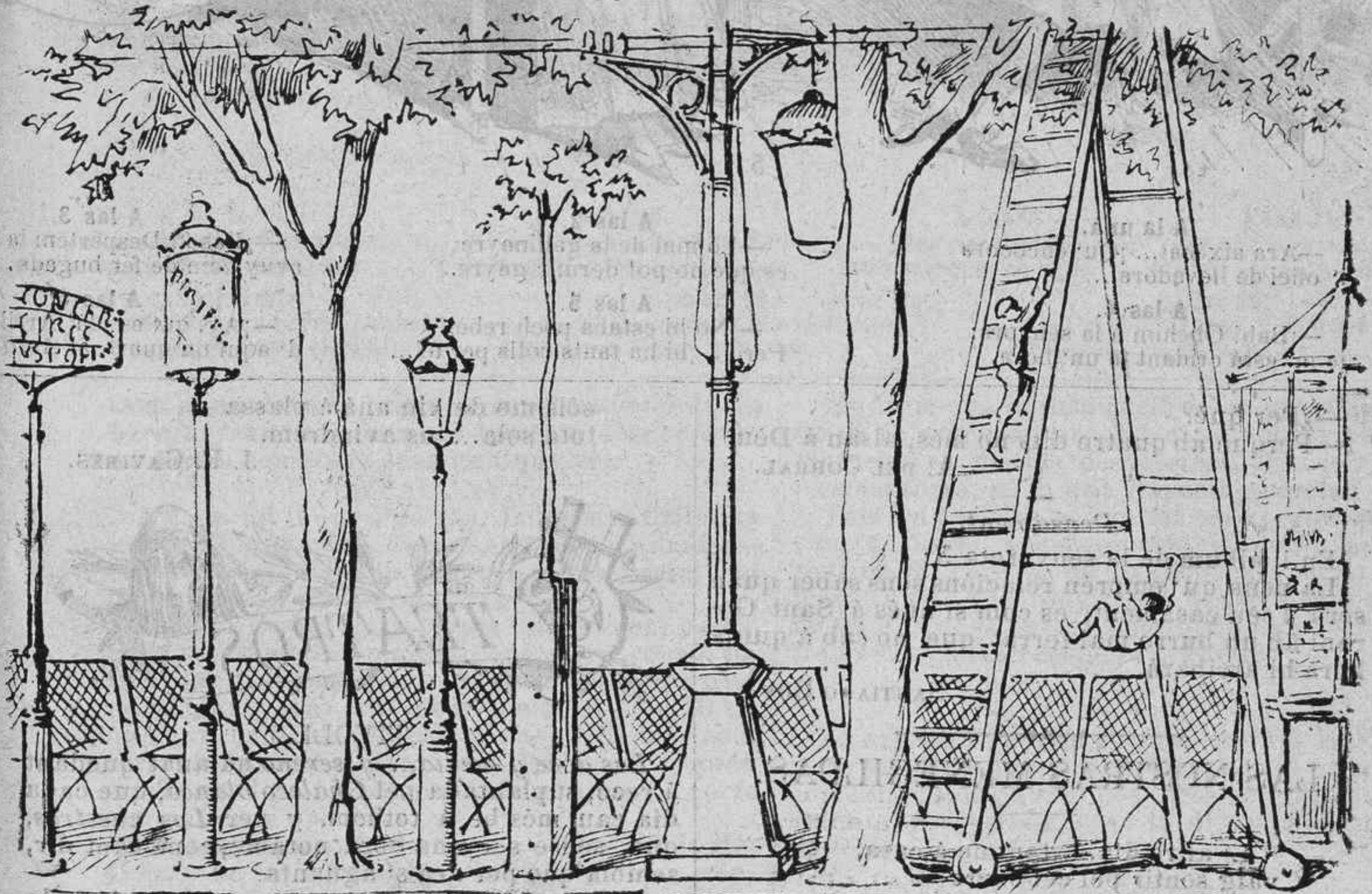
En lo Plá de la Boqueria, assegurava un camá-
lich que no hi ha al mon personas més forsudas
que 'ls gimnastas.

—Si, senyor que n' hi há.

—¿Qui?

—¿Qui? 'Ls capelláns.

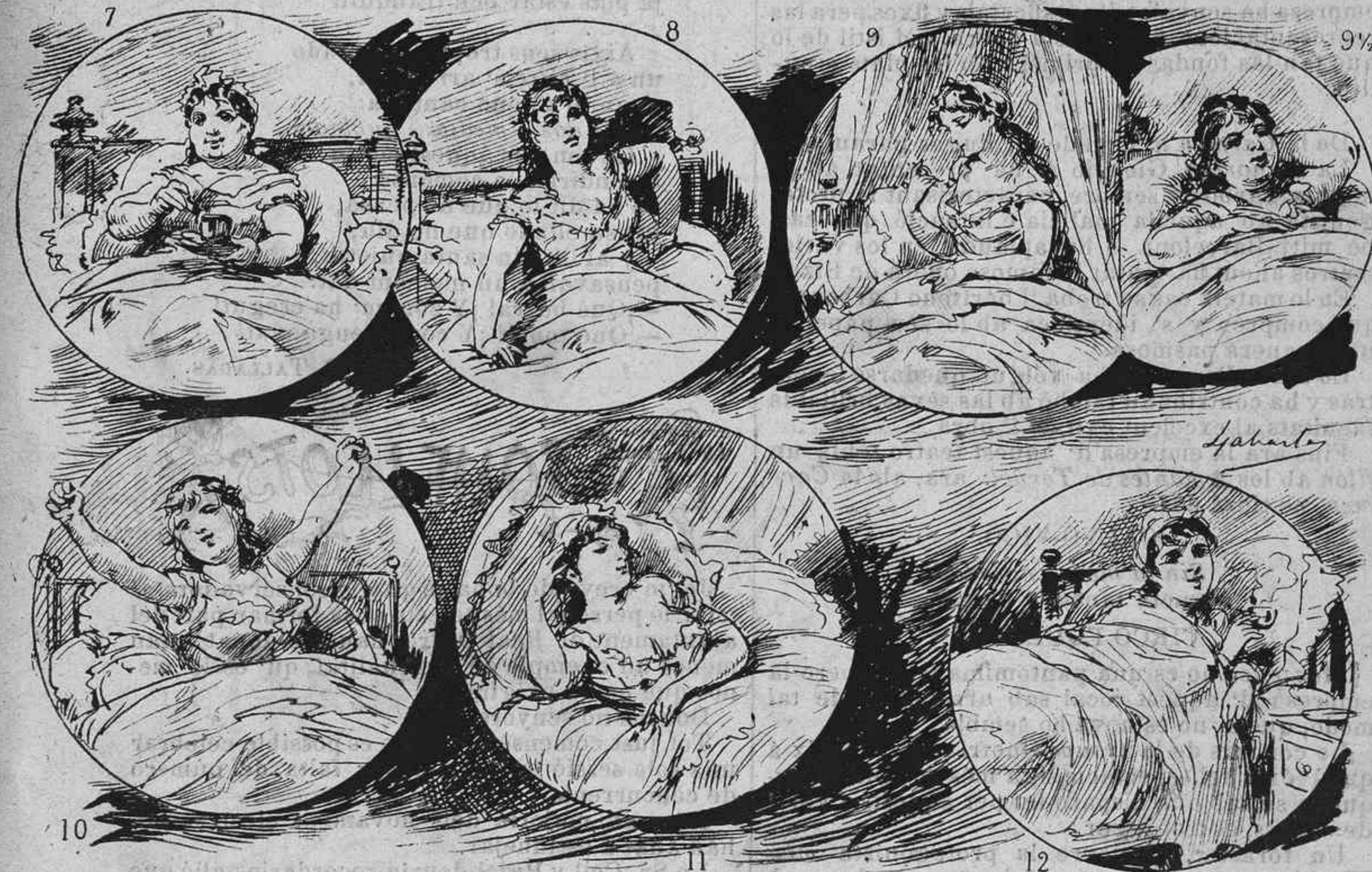
¡POBRA RAMBLA!

Fustas, ferros, pals, kioscos,
cadiras, trastos qu' embrassan:
y 'ls que l' han d' atravessar,
¿per hont redimontri passan?

LAS HORAS (per Ll. Labarta).

(DÍGAM À QUIN' HORA LEVAS Y 'T DIRÉ QUI ETS.)

A la una. —Ara aixecat... ¡Qu' encocora l' ofici de llevadora!...

A las 4. —¡Bah! Obhehim á la senyora: ja m' está cridant fa un' hora.

A las 2. —Lo mal de la gallinayre es que no pot dormir gayre.

A las 5. —¡No hi estava poch rebè! Pero .. ¡hi ha tants colls per fè!...

A las 3. —¡Las 3? Despertem la criada: avuy hem de fer bugada.

A las 6. —¡Ay, qu' es elá! Arriba, sal d' aquí un quart, al Astillero.

A las 7. —Un' cop prengui 'l xacolata, me 'n vaig á da un vol á pata.

A las 10. —¡Quina mandra corra! ¡Aaaáh! ¡Si no hagués d' aná á ensajal!...

A las 8. —Res, vestimnos xano xano, y desseguit... cops al piano.

A las 11. —Ya escucho la voz del ama: vamos á dejar la cama.

A las 9. —¡Cóm! ¿las 9 ja? No pot sé: me sembla que no va bé.

A las 12. —Prenem lo café, y després... potser dormi un xiquet més...

—¿Per qué? —Perque ab quatre dits no més, alsan á Dèu. A. DEL CORRAL.

Pensament.

En l' album de la senyoreta X: La nena qu' emprén relacions sens saber quàn será 'l seu casament, es com si anés á Sant Geroni ab un burro mal ferrat, que no sab á quina hora hi arribará. SANTIAGO BOY.

LAS NOSTRAS MENEGILDAS.

L' altre dia, estantme á casa, vaig sentir pèl cel-obert una raspa, que ab descaro, va engegá 'l cantar següent: —Si es que 'm volen per minyona, no tenim pas de fer prèu;

sòls me deixin aná á plassa tota sola... 'ns avindrèm. J. F. GAVIRES.

TIVOLI.

Las doce y media... y sereno ha anat quedant á recó, suplantada pèl Chaleco blanco, que cada dia cau més bè á tothom, y per Los nuestros, que, sense ser una obra notable, com vam dir, sembla que per ara s' aguanta. Ultimament s' ha estrenat una friolera titulada ¿A que no puedo casarme?, que no porta malicia ni fa fret ni calor. Per ahir, benefici de la senyora Montañés, es-

tava anunciada la primera representació de La baraja francesa, de qual estreno, Deo volente, ne darèm compte la senmana que vè. CATALUNYA.

A cada hù 'l que siga seu. Lo mestre Czibulka —y no Gibulka com déyam en l' últim número— es un músich que sab ahont tè la má dreta, y si massa 'm fan dir, la esquerra y tot. Pasqua fiorentina, opereta últimament estrenada, es una obra musical que si no revela un geni de primera forsa, patentisa una inspiració no vulgar y una travessura de bona lley. Hi ha números brillants, pessas molt ben talladas y concertants finals sumament grandiosos, tal vegada massa gradiosos y tot, donat lo género y 'l corte general de la opereta. La escena passa á Florencia en temps dels Médicis, y no cal dir si hi haurá coros militars, rondas, patrullas, conspiracions y tota la quincalla fiorentina d' aquella época. Fins hi ha un moro mut, que dessempeña un gran paper y que no més diu: ¡uh! ó ¡ah!... no ho sé á punt fixo.

He dit ja que la inspiració del mestre Czibulka no es de primera forsa. En cambi la seva instrumentació es, no sòls de primera, sino de primerissima forsa, en lo que respecta al metall. Tots los periòdichs han fet notar aquesta circumstancia de la instrumentació de Pasqua fiorentina. Y 'l critich de LA ESQUELLA ho ha notat y sentit més que ningú, pèl poderosissim motiu de tenir la seva butaca enganxada als cornetins, trombons y platerets de la orquesta.

La execució cuydada com de costum. En Grossi y las senyoras Ferrara y Morrotto se 'n portan, com sempre, la palma. Los coros bè y la orquesta, valenta y ajustada baix la direcció del mestre Ristori.

Avuy te lloch lo benefici del simpàtich primer tenor cómich Enrico Grossi, qui de fixo vessará tota la gracia de que tantas probas tè donadas.

NOU RETIRO. - GAYARRE.

Carmen y Gli amanti, Gli amanti y Carmen: sobre aquestos dos temas gira la *conversació* musical d' aquest teatre.

L'òpera del mestre Breton cada dia agrada més y en cada representació ompla 'l teatre. La empresa ha senyalat dies especials y fixos, pera las representacions d' aquesta òpera, pèl istil de lo que fan las fondas de primera ab los plats escullits.

De la *Carmen* n' hem de dir dugas paraulas.

La *signorina* Giorgio s' ha presentat ab lo mateix garbo de sempre, caracterisant la protagonista ab aquella malícia é intenció que casi bé mitj Barcelona li ha aplaudit en los varios teatros ahont ha cantat la famosa òpera de Bizet.

En lo mateix cas se troba 'l baritono Carbonell, que comprèn y s' identifica ab lo seu paper d' una manera pasmosa.

Lo tenor Pomer no ha volgut quedarse endetràs y ha contribuït també ab las sèvas brillants facultats al excelent èxit de l' obra.

Fins ara la empresa d' aquest teatre tenia un *filón* ab los *Amantes de Teruel*: ara, ab la *Carmen*, ne tindrà dos.

CALVO-VICO.

Sin la menor novedad:
segueix tancat y barrat.

CIRCO EQUESTRE.

Mazzeppa no es una pantomima nova; pero la empresa d' aquest local sab arreglar-se de tal modo, que si no es nova ho sembla.

Lo concurs de la *troupe* Onofri contribuïx á que l' èxit del espectacle siga més complet, perque ja se sab que dispare fet per aquests diables de *mimos*, es tret segur.

Un foraster, al veure la protagonista *miss* Washington vestida tan á la fresca, deya ab molta formalitat:

—¿Cóm se coneix que som al istiu!

N. N. N.

ESCENA CONJUGAL.

ENTRE LIENSOLS.

—Ay esposa del meu cor
¡qué felis só al teu costat!
Per quant temps he desitjat,
possehir tan rich tresor!

—Y jo, ¡que 'n soch de ditxosa
teninte així' en 'ls meus brassos!

—¿Qué dolços son los abraços
de una muller carinyosa!

—¿Me serás fiel?

—Fins després
que Deu me tregui la vida.

—La mèva fé no t'è mida:
soch tèva y de ningú més.

—¿Qui sab! potser si 'm moria,
t' unirías á un altre home

—Aixó no ho diguis, ni en broma:
sempre viuda 'm quedaria.

—Júraho.

—Per lo més sagrat.
¿Y si jo los ulls tancava?

—Ab cap més dona 'm casava
ja cent mil cops t' ho he jurat.

—Dóm un petò.

—Un y mil.

—¿Qu' ets hermosa!

—¿Y tú qu' ets tó!

—No m' olvidis may.

—Oh, nó,

ja pots estar ben tranquil.

Aixís sens tropell ni enfado
un á l' altre s' arrullava,
quan lo sereno cantava:

—*Las dos y media... nublado.*

La son per aquest motiu
á rendirlos ja comensa:

ell ha dit lo que no pensa,
pensa ella lo que no diu;

y al llit, en santa quietut,
pensavan á un moment dat:

—¿Qué burra! ¿Y cóm m' ha cregut!

—¿Qué tonto! ¿Y cóm li enganyat!

P. TALLADAS.

Jo 'm creya de bona fé que 'ls conservadors, al triar lo personal més selecte pera formar part del ajuntament de Real Ordre, haurían donat quan menos un exemple de puntualitat, qu' es lo menos que podia exigir-se'ls.

Donchs no senyors.

Tot just comensém y ja no es possible celebrar una sola sessió ordinaria, per falta de número de concurrents.

La gran majoria dels novament electes se 'n han anat á estiuhejar.

Lo Sr. Coll y Pujol deuria recordarlos alló que dihém los cataláns:

—Qui no siga bo per casat, que no enganyi á la dona.

La comissió de Barcelona que va passar á Italia á depositar una corona sobre 'l sepulcre de D. Amadeo de Saboya, ha sigut objecte de grans obsequis.

De refrescos y lunchs y dinars no 'n vulgan més.

Me sembla sentir una veu llastimosa que ve del cantó de Olérdola, exclamant:

—¿Ay, infelis de mi, quina acasió m' he deixat perdre!..

Perque lo qu' es los comissionats no poden queixarse. Pot dirse que mentres ha durat lo viatge no s' han tret lo toballó de la solapa.

Fins van menjar *mano á mano* ab lo rey Humbert.

Podían parodiar aquells coneguts versos de Narcís Serra y dir:

«Coloquemos la corona
sobre la tumba de aquel
que fué nuestro rey, y luego
nos iremos á comer.»

Diumenje, durant la corrida de novillos, l' encarregat de repartir las banderillas va clavarne una á la cuixa del inspector de policia senyor Tressols.

ESCENAS D' ISTIU.

Per tot arreu hi ha disputas,
la sanch bull ab noble ardor,
las trompadas van á dojo...
¡efectes de la calor!

¡Quina llástima que l' empresa no puga anunciar aquests lances en los cartells!

¡Cóm s' ompliria la plassa, si pogués dir:—«A la mitad de la corrida será banderilleado en toda regla un representante de la autoridad!»

Un telegrama alarmant:

«Creixen los temors de que s' extenga la filoxera en las famosas vinyas de la Xampanya.»

Pero no s' alarmin
no tingan temor:
lo xampany que venen
y que bevém tots
es sols gaseosa
y un xich d' aixarop.

Ha mort D. Carlos Salvador, relator de l' au-
diencia.

Era tot un cavaller, simpàtic, amable, pulcre, y al mateix temps fidel cumplidor de sos debers.

Durant tot lo periodo en qu' estigué en vigor la ley de imprenta canovista hagué de desempeñar lo càrrech de secretari de aquell tribunal, y no hi ha recort de una sola vegada — ¡y tants com sigueren los periódichs condemnats!— que 'l senyor Salvador los exigís las costas.

Ja que no podia evitar qu' en Cánovas nos carregués la creu sobre las espatllas, feya D. Carlos tot lo que d' ell depenia pera que aqueixa creu no resultés tan pesada.

Sentím de veras la mort de una persona tan respectable y volguda de tothom.

Un detall curiós.

D. Victor Balaguer figura en las llistas electorals de Madrit, com escriptor *ab botiga oberta*.

Pero ¿qué dimontri vendrà D. Victor en la seva botiga?

¡Qui sab! Tal vegada llorers de poeta, y herbetas de *Montserrat*.

Los vehins de la esquerra del Ensanche se queixan, y la rahó 'ls sobra, de la molta pols que hi ha per aquells carrers.

Y ja que 'ls conservadors fan gala de voler imitar als liberals, sols una cosa demanan al alcalde. ¿Saben qué?

Una mica d' himne...
de riego.

Aquest himne 's toca ab las mangueras.

Deya un dia de aquests un periódich:

«Según noticias que tenemos por fidedignas, los profesores municipales de gimnasia no habian cobrado ayer la mensualidad correspondiente al mes anterior.»

Dos días després de la publicació de l' anterior noticia, 'ls mestres de gimnástica ja havian cobrat.

Y exclamava un acreedor endarrerit dels de la Exposició:

—Ells ray que tenen bons punys... ¡gran mal se 'n farán!

A Vich s' ha pres ab molta satisfacció y alegría

l'acort d'establir en aquella ciutat una fàbrica de sucre de remolatxa.

Ja es hora de que las iniciativas individuals se despertin, y que se sustitueixin certas produccions agricolas massa castigadas pels libre-cambistas de Madrit per altres més ventatjoses.

Los vigatans obran molt cristianament.

Los libre-cambistas nos donan amarguras, y 'ls de Vich, tornant bè per mal, los donaràn sucre.

Fa ja alguns dias que 's declaran incendis més ó menos considerables en las montanyas vehinas de Sant Pere Màrtir y del Tibi-dabo.

Seria convenient pendre una resolució per evitar aquests atentats.

Jo per la meva part proposo una cosa.

Cedir las indicadas montanyas á la Tabacalera, perque hi plantés tabaco del que 'ns fa fumar.

Y tinguin tho per segur. Ni un llamp del cel l'encendria.

Un descobriment nou: l'aplicació de la música á la medicina.

Hi ha un metje alemany que la recomana, ponderant las virtuts del art divi en lo tractament de certas malalties.

Jo ho crech molt bè.

A un caràcter massa impetuós, una americana ben lángrida li temprarà 'ls nervis.

A un temperament linfàtich y calmós, un pas doble li donarà brió y marcialitat.

Qualsevol paralitich sentint un vals de aquells tan recaragolats, no podrà menos de posarse á ballar com una baldufa.

Tot es qüestió de saber la música que correspon á cada cos.

Fins aplicada á la política, hem tingut ocasió de veure tots nosaltres quins han sigut los efectes de la música.

Jo 'm sembla que si sentian Marsellesa á tot pasto, 'ls conservadors no tardarian molt á fer la maleta.

L'himne de Riego serveix hasta per l'agricultura.

Aixís al menos m'ho assegurava un hortolá.

—Tenia l'hort cubert de aquella mala herbota que 'n diuen frares: jo que sí, llogo la cobla del poble; la faig passejar pels quadros del regadiu tocant l'himne de Riego, y l'endemá tots los frares havian desaparecut.

Llegeixo:

«El gobernador civil hizo entrega ayer de las mil pesetas que recibió bajo sobre cerrado para restituir las al Estado.»

¡Oh, si tot lo que

li han robat al Estat li tornessen tot d'una baix sobre clos!

¡A lo menos estariam vint anys sense haver de pagar contribució!

De la colecció zoológica del Retiro de Madrit, va escaparse una serpent boa, produhint aquest fet no poch rezel entre las personas aficionadas á passejarse per aquell siti de recreo.

Ara que al Retiro hi ha serpent, sols faltaria que hi hagués una pomera.

Tots los Adáms y Evas inclinats á deixarse tentar, hi farian cap.

En un teatro de Nova York canta una filla de aquell pais que ha tingut la ocurrencia de sustituir las sèvas dents per diamants.

De manera que encare no obra la boca, tot lo públich queda enlluhernat.

—¡Ay noya!—deuhen dirli 'ls yankees—per la dentadura t'estimo.

Ha mort á Madrit D. Tomás Rodriguez Rubi, poeta dramàtich que tingué 'l seu moment de celebritat.

Si bè que ja seya temps que com á poeta dramàtich no existia: las sèvas obras, escritas totas en vers, á pesar de referirse las més á assumptos del dia, havian desaparecut del repertori.

¿Qui 's recorda ja de *La rueda de la fortuna*, de *El gran filón*, y altres y altres?

Tot passa en aquest mon.

¡Y tristos y desventurats los que sobreviuen materialment als seus triunfos!

La vacant que deixa 'l Sr. Rodriguez Rubi á l'Academia espanyola la pretén la distingida escriptora Sra. Pardo Bazán.

Sembla que per motiu de son sexo no será admesa.

Los acadèmichs son aixís: en materias humanas excluheixen á tots los femenins.

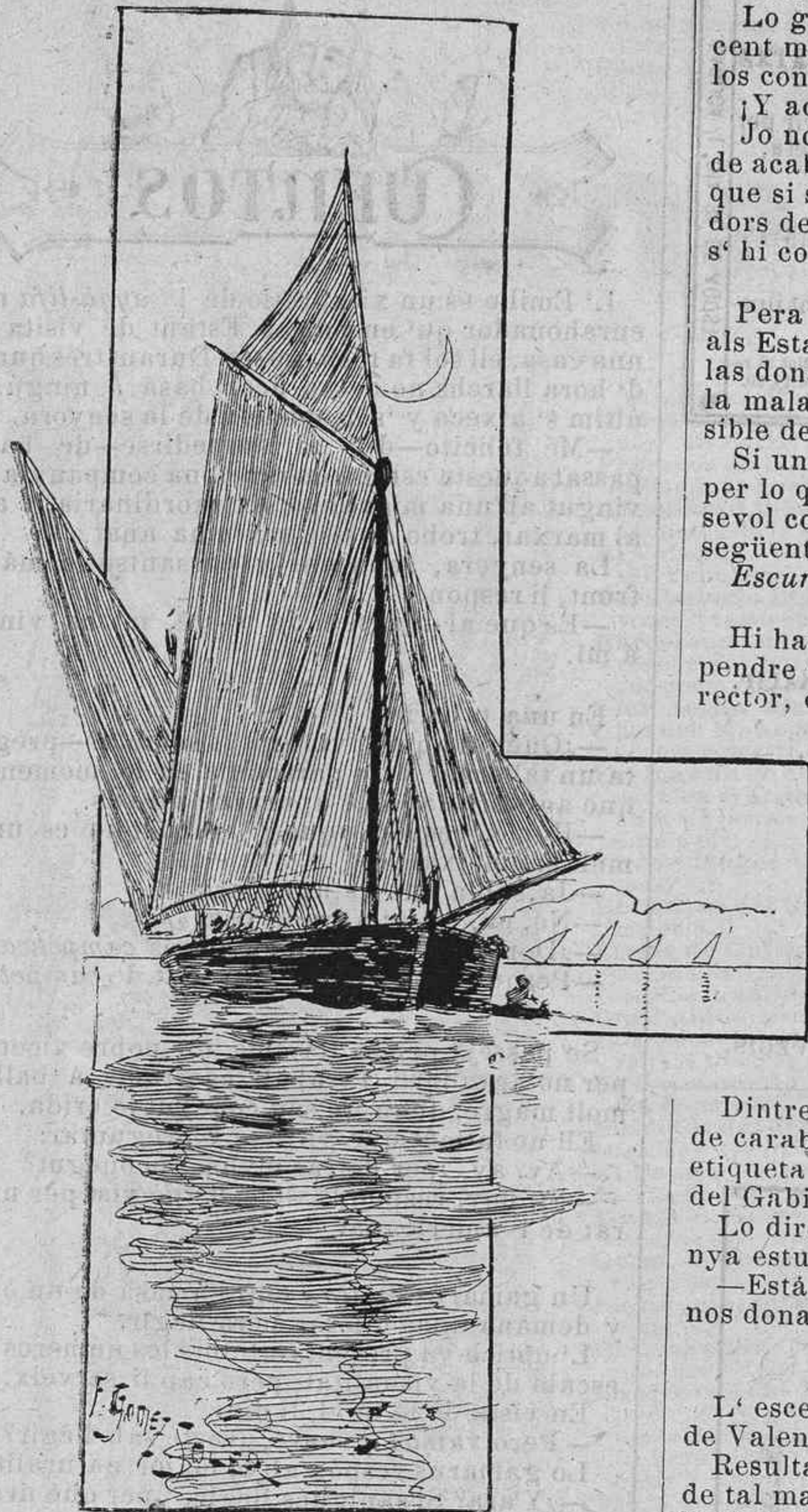
De tal manera que per desdenyar á la Pardo

DISTRACCIONS HONESTAS.

Desde 'l matí qu' es aquí ab la canya preparada, y fins ara no ha pescat... res més que una soleyada.

L' EMISSARI DEL CÓLERA.

¡Qué poétich! ¡cóm se gronxa
ab dolsas ondulacions!
Lo mal es que vé de Játiva
tot carregat... ¡de melons!

s'apoyan avuy en lo despreci que anys endarrerera van inferir á l' Avellaneda.

Es á dir:—L' havernos portat mal fa temps no 'ns autorisa pera portarnos bè ara, en los actuals moments.

De totas maneras la Pardo Bazán tè dret á quadrarse y dir:

—Senyors acadèmichs: mentres la majoria de vosaltres sols dignes sou de vestir faldillas, jo en qüestions literarias he portat sempre 'ls pantalóns. O sino, qui escriga ab més virilitat que jo, que surti y 'ns veurém las caras.

● Cassadors, animarse.

Lo govern de Victoria ha promés un premi de cent mil duros al que trobi lo medi de destruhir los conills que desvastan actualment l' Australia.

¡Y aqui 'ns queixém per falta de cassa!

Jo no trobo de moment una manera absoluta de acabar ab semblant plaga; pero 'm sembla que si s' hi pogués enviar á uns quants ex-regidors de aqui, ne farian tal destrossa, que prou s' hi coneixeria.

Pera 'l padró que s' ha manat fer últimament als Estats Units s' ordena que tant los homes com las donas posin en las fullas no sols l' edat sino la malaltia que pateixen, baix la multa irremissible de 100 duros per mentida.

Si una disposició semblant se posava en planta per lo que respecta á Espanya, m' hi jugo qualsevol cosa que la malaltia més general seria la següent:

Escuritis aguda de butxaca.

Hi havia un colégi, en lo qual los alumnos al pendre 'l batxillerat solian fer un regalo al director, consistent en un exemplar de historia natural, que passava á enriquir lo gabinet del Establiment.

Una vegada era un os, una altra vegada una foca, un altre un elefant l' objecte regalat.

Fins que 'ls alumnos de un d' aquests últims anys van tenir una idea que, sense alterar la costum establerta, revelava ingeni y bon humor.

Enviaren lo regaló tancat dintre de una gran caixa. 'L director l' obri desitjós d' experimentar una sorpresa, y en efecte, la tingué.

Dintre de la caixa hi havia una gran colecció de carabassas, de totas midas y classes, ab una etiqueta que deya: «Para la secció de botánica del Gabinete de Historia Natural»

Lo director se va pendre rihent aquella hassanya estudiantil y digué:

—Está bè. Es la primera vegada que 'ls alumnos donan carabassa al seu professor.

L' escena á Magenta, població de la provincia de Valencia.

Resulta que 'l rector y 'l vicari estavan renyits, de tal manera que quan l' últim predicava, en lloch de agenollarse davant del primer y besarli la mà, se 'n anava trona amunt sense ni mirarli la cara.

Tingué esment de lo que succehia lo rector que hi havia hagut anteriorment, y digué:—Diumenje dich la missa jo y ja veurán si 'm besa la mà ó no me la besa.

Digüé la missa, sortí 'l vicari, y trona amunt sense dir al celebrant ase ni bestia. Llavors aquest s' aixeca y prosegueix cantant la missa com si ningú prediqués y 'l predicador espetant lo sermó, com si ningú cantés la missa, y si l' un cridava, l' altre 'l doble fins á perdre la véu.

Vels'hi aqui un duo ben desafinat, que si vá arribar al cel devia fer tapar las aurellas al mateix Sant Aureli.

CUPÓ-OBSEQUI

als lectors de LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Presentant aquest cupó, 's podrà adquirir per 2 rals una famosa obra que val UNA pesseta:

VIAJES DE GULLIVERAL PAIS DE LOS ENANOS Y AL DE LOS GIGANTES
1.ª y 2.ª parte

Un tomet de gran tamanyo, profusament il·lustrat.

NOTA.—Bastará la presentació d'aquest cupó, que serà sellat al recollir l'exemplar de la obra.—Llibreria Lopez, Rambla del Mitj, 20.

CADUCA 'L DIA 31 DE AGOST.

CADUCA 'L DIA 31 DE AGOST.

CANTARELLAS.

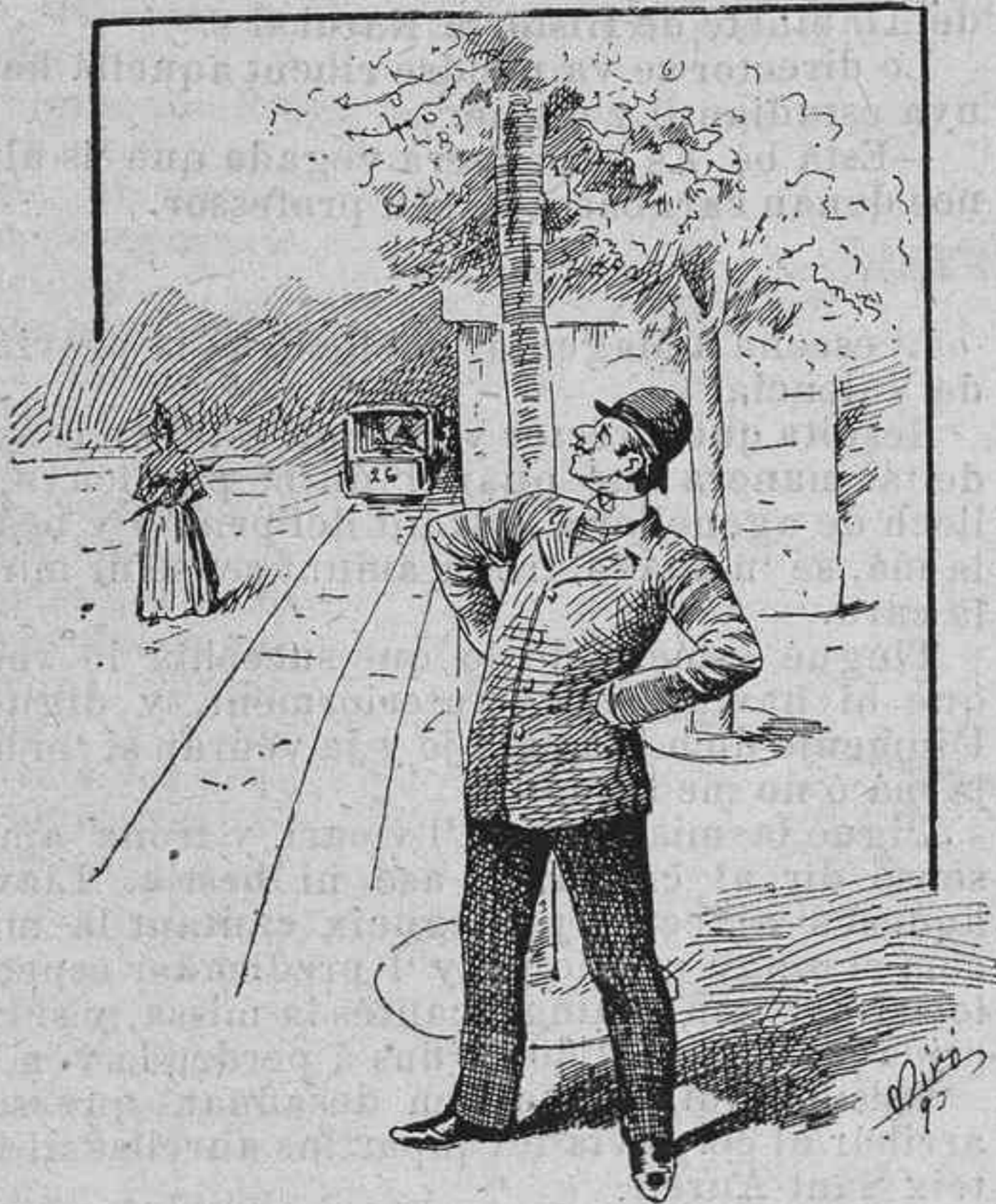
Blau es lo cel sense núvols,
blau es lo color del mar,
y blau es, Pauleta, 'l nyanyo
que 'l tèn gueto 'm va clavar.

RALIP.

Pèls informes que vaig pendre,
ja 'm convens, m' agradas molt;
ara sols falta que 'm diguis
si quan dorms roncas ó no.

Si 'm donessin quatre duros
cada cop que penso ab tú,
seria 'l xicot... més pobre
qu' en lo mon s' ha conegut.

FRA J. VEGIS.

TENORIO EN GUARDIA.

—¡Ara vè! Ni que no vulga,
per forsa m' ha de mirá:
preném una actitud trágica
y ¡já veuré lo que faré!

L' Emilio es un xitxaretlo de l' *ayga-lifa* més enraonador qu' en Calsas. Estant de visita en una casa, ell sol fa totlo gasto. Durant tres quarts d' hora llarchs no deixa ficar basa á ningú. Al últim s' aixeca y 's despedeix de la senyora.

—Me felicito—diu al despedirse—de haver passat aquesta estona en tan bona companyia. Hi vingut ab una migranya extraordinaria, y ara, al marxar, trobo que se me 'n ha anat.

La senyora, somrient y passantse la mà pèl front, li respon:

—Es que al anarse'n de vosté, m' ha vingut á mí.

En una taberna.

—¿Qué tal aquest vi, qué us sembla?—pregunta un taberner á un parroquiá en lo moment en que aquest acaba de apurarne un vas.

—Home, respón aquest: trobo que es un vi molt campetxano.

—Ja sabia que us agradaria.

—No, ca, no m' agrada pas.

—¿Donchs per qué dihéu qu' es *campetxano*?

—Perque 'l trobo molt carregat de *campetxo*.

Se passeja per la Rambla un pobre xicot que per no agradarli 'l treball acostuma á ballarla molt magre, quan un seu conegut lo crida.

Ell no fa més que girarse y preguntar:

—Ay, ay, ¿per detrás m' has reconegut?

—Si, noy, respón l' altre. T' he vist per un forat de l' americana.

Un gamarús de fora entra á casa de un óptich y demana unas ulleras pera llegir.

L' óptich va presentantli tots los números de la escala de la visualitat; pero cap li serveix.

En vista de lo qual, li diu:

—Pero vamos á veure, ¿vosté sab llegir?

Lo gamarús respón ab la major naturalitat:

—¿Y ara? Si sapigués llegir, ¿per qué necessitaria las ulleras?

À LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA 1.ª—*Pro po-so.*
2. ID. 2.ª—*Ra-mo-na.*
3. ACENTÍGRAFO.—*Italia-Italiá.*
4. MUDANSA.—*Trapa-Trepa-Tripa-Tropa.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*La carta de navegar.*
6. GEROGLÍFICH.—*Com més punxas més punxadas.*

Un adulterio en juicio oral—(Meditaciones.) Texto de Alberto Llanas, dibujos de Apeles Mestres, 1 tomo en 16.º 0'50
Cuentos del día.—Por Ventura Ruiz Aguilera, 1 tomo en 8.º 1'00
Algo.—Colección de poesías de D. Joaquín M.ª Bartrina, 4.ª edición magníficamente ilustrada por J. L. Pellicer. Un elegante tomo 8.º 3'00
El alma al diablo.—(Novelas políticas). Obra original escrita por A. Z., 1 tomo en 8.º 2'00
España tal cual es, por Valentin Almirall, 1 cuaderno en 4.º 1'00
Discursos parlamentarios de Castelar pronunciados en el periodo legislativo de 1876 á 1877, 1 tomo en 8.º con el retrato del autor. 1'00
Un puñado de chistes, por Alberto Llanas, con dibujos de Ape-

les Mestres, 1 tomo en 8.º 2'00
¡París á sangre y fuego! Jornadas de la Comune, obra escrita por Luis Carreras, 1 tomo en 4.º 1'25
Procesos de la Comune de París, interesantísima obra plagada de láminas y retratos, 2 tomos en 4.º 3'00
Abraham Lincoln, su juventud y su vida política. Historia de la abolición de la esclavitud de los Estados Unidos, 1 tomo en 8.º 1'00
El Volapük.—Novísima gramática de la lengua mercantil universal, 1 cuaderno en 4.º 1'00
Vocabulario Español Volapük y Volapük Español con más de 5,000 voces, 1 tomo en 8.º 2'00
Barcelona en la mano.—Guía del Viajero, la más completa para conocer fácilmente cuanto encierra la capital y sus alrededores, adornada con láminas y planos, 1 tomo en 8.º tela. 0
Flor de un día. Novela basada en el drama de su mismo título, por don M. Angelón, adornada con 8 láminas sueltas y una preciosísima cubierta al cromo, 1 tomo en 8.º mayor. 3'00
Espinas de una flor, segunda parte de *Flor de un día*. Novela basada en el drama de su mismo título, por don M. Angelón, adornada con 8 láminas y una preciosísima cubierta al cromo, 1 tomo en 8.º mayor. 3'00
Víctor Hugo: Un libro de sus obras, compaginado por R. P. I., 1 tomo 8.º 2'00
El Cantar del Romero, leyenda en verso, por José Zorrilla, 1 tomo en 8.º 3'00
Viajes de Gulliver á los países remotos, ilustrados con 16 láminas de Gómez Soler, 1 tomo en 4.º 1'00
Las Nacionalidades, por F. Pi y Margall, 1 tomo en 8.º 2'00
Garibaldi.—Memorias autobiográficas, 2 tomos en 8.º 5'00
Los Secretos de la Confesión, por el presbítero Constancio Miralta, 1 tomo en 8.º 2'00
El Sacramento Espúreo, crítica severa del matrimonio canónico, por Constancio Miralta, 1 tomo en 8.º 2'00
Poseídos del demonio, por Demófilo, 1 tomo en 8.º 2'00
Batallas del libre pensamiento, por Demófilo, 1 tomo en 8.º 1'50
El Papa y los Peregrinos, de Marsigli, 1 tomo en 8.º 1'00
María de los ángeles.—Novela de José Navarrete, 1 tomo en 8.º 4'00
Tartarin en los Alpes, de A. Daudet, traducida por Blasco, edición de lujo espléndidamente ilustrada, 1 tomo en 4.º 5'00
Gotas de Coñac.—Cuentos de sobremesa picarescos. Edición de lujo ilustrada, 1 tomo en 4.º 3'00
La novela de Urbesierva.—(Narraciones). Edición ilustrada, 1 tomo 8.º 2'00
El Consultor. Manual teórico y práctico del fabricante de Jabones, por F. Candial Martínez, 1 tomo en 4.º 10'00
La Menegilda. Criada de servicio de la Gran Vía.—Canción ilustrada por R. Miró, 1 tomo en 16.º 0'50
Poesía del porvenir, por F. Salazar Quintana, con una carta de D. Francisco Pi y Margall, obra adornada con 72 dibujos de Gómez Soler y una elegante cubierta al cromo, 1 tomo en 8.º 2'50
Trata de blancas. Novela social, original de D. Eugenio Antonio Flores, ilustrada con 8 láminas sueltas, por F. Gómez Soler. Forma un elegantísimo tomo de unas 300 páginas en 8.º, encuadernado con una preciosa cubierta al cromo. 3'00
Romances de Corte y Villa, por Francisco Gras y Elías, con un prólogo de Federico Soler, obra adornada con profusión de dibujos de Dieguez, Gómez Soler y Vázquez. Forma un elegante tomo en 8.º 2'50
Nits de lluna, aplech de poesías de *Frederich Soler (Pitarra)*, ab dibuixos de J. Lluís Pellicer, 1 tomo en 8.º 2
Poesias festivas y satíricas, del *Rector de Vallfogona*, ab dibuixos de Pellicer Monseny, 1 tomo en 8.º 2
Poesias serias, del *Rector de Vallfogona*, 1 tomo en 4.º 1
Cansons ilustradas per *Apeles Mestres*, acompanyadas algunas d'elles ab música autografiada, de Joseph Rodoreda, 1 tomo en 8.º ab molts dibuixos. 3
Carn y ossos. Baralla entre la vida y la mort. Obra en vers original de S. Gomila, ab dibuixos de F. Gomez Soler, 1 cuadern en 8.º 0'50
En Joanet y en Lluiset, parodia de D. Juan Tenorio, per *Sanall y Serra*, 1 tomet en quart, ab dibuixos de Gomez Soler. 0'50
La direcció del Globo, per *Sanall y Serra*, 1 tomet en quart, ab dibuixos de M. Moliné. 0'50
Dos dotzenas de capellans. Apuntacions del natural. Lletra de *Llanas*. Dibuxos de C. B., 1 tomo en 16.º 0'50
Cuentos de la vora del foch, per *Frederich Soler (Serafi Pitarra)*. Edició ilustrada per M. Moliné, ab una preciosa cuberta al cromo, 1 tomo en 8.º 2
Cuentos del avi, per *Frederich Soler (Serafi Pitarra)*. Edició ilustrada per M. Moliné, ab una preciosa cuberta al cromo, 1 t. en 8.º 2

C. GUMÀ

QUINZE DIAS A LA LLUNA

Il·lustració de M. MOLINÉ

Preu 2 rals.

FREDERICH SOLER (SERAFÍ PITARRA)

Un barret de riallas

Il·lustrat per M. MOLINÉ

Preu 2 ralets.

XARADAS.

I.

—Hola, ¿llegeixes LA ESQUELLA?
 —Cada divendres, ja ho sabs,
 y ara miro un trenca-caps
 ahónt lo mèu magí s'hi estrella.
 —¿Es xarada?
 —No, es total.
 —¿No la pots hu-dos-tres-quarta?
 pot ser jo puga ajudar-te.
 —Tres-quart, que l cap ja 'm fa mal.
 —Déixam fé un cigarro, y vinch.
 —A veure si entre tú y jo
 trobarém la solució
 —Feste un xiquet més hu-cinch
 dos-dos lo que 'm sab molt greu
 al veure que t'hi encaparras ..
 no sé ahónt tinch las antiparras. .
 La llegiré hu alta veu:
 «A dins d' uns granets guardat
 quan la gent á mi 'm desitja
 me masega y 'm trapitja
 sens cap mica de pietat.
 Molt sovint soch consagrat,
 inspiro idees resoltas,
 tinch molt d' esperit, á voltas
 ab poch cos, sent cosa rara
 que quan tothom tè una mare
 jo puga dir que 'n tinch molts.»
 —Lo que 's jo, ja la he trobat,
 més fácil ja no pot ferse.
 —Jo també, es un quinta-inversa.
 —¡No es mala barbaritat!
 —¿Que tè granets, no reparas?
 —¿Vols que de riure 'm cargoli?
 —Molts cops se trepitja ab oli.
 —¿Y es consagrat?... ¿y tè mares?
 —Ja veig que no pot sé aixó,
 ja veig qu' es una quimera,
 dígam lo qu' es
 —Lo tercera.
 —Ay caratsus, tens rahó

P. TALLADAS.

II.

Ma prima es una vocal,
 ma dos nota musical,
 adorno de dona es tres;
 y si vols que 't digui més,
 tothom porta dos total.

FRASCUELILLO.

ANAGRAMA.

Tinch una tot de gallinas,
 y veyéu si es gran lo cas,
 que tan si tot com si crido
 no puch posar cap total.

XANIGOTS.

ENDAVINALLA.

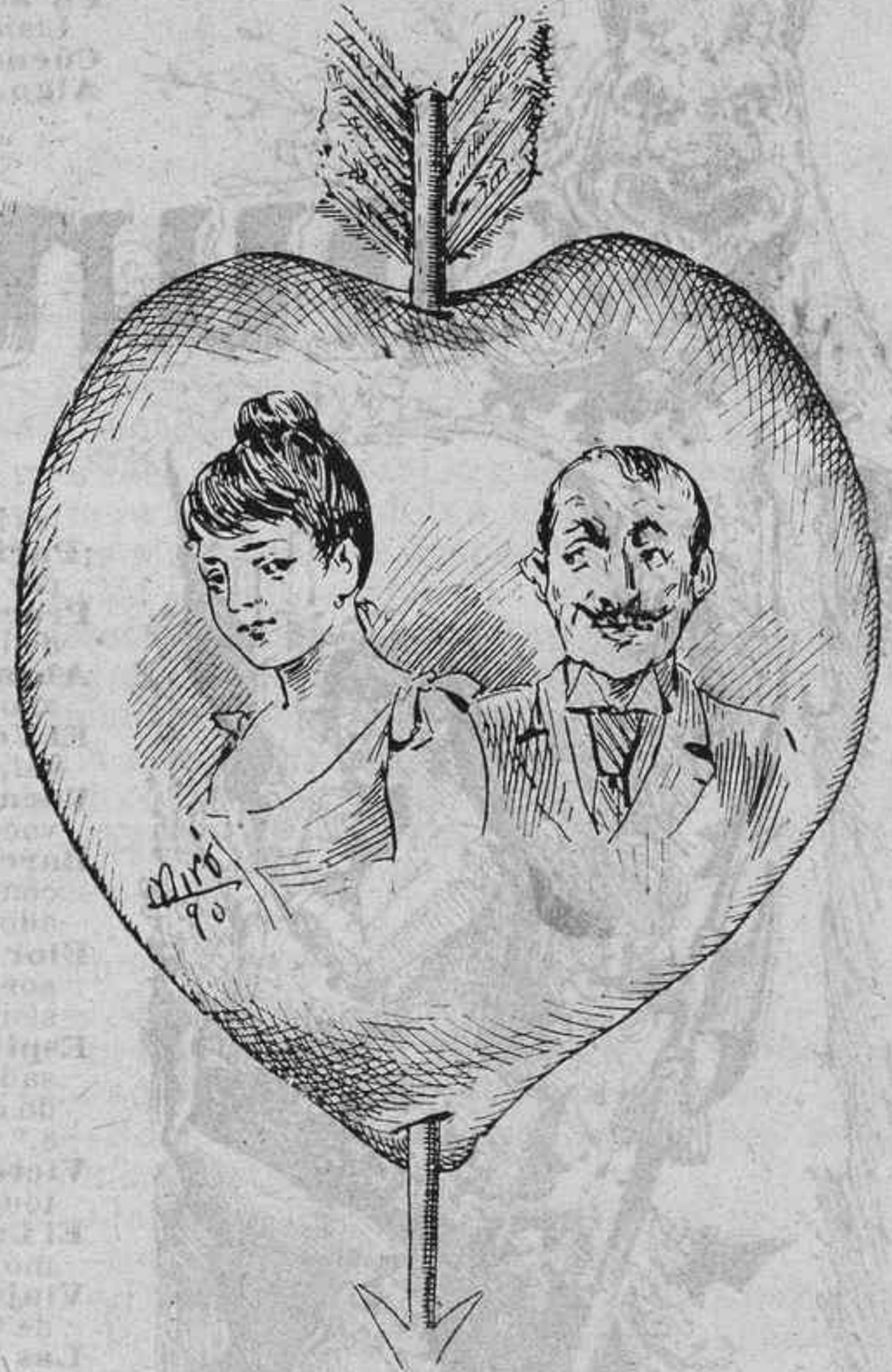
Sempre que 't toco no 'm veus,
 volo sense tenir alas,
 xiulo sense tenir boca
 y faig mal molts vegadas.

PA O AMOR.

CONVERSA.

—¿Vols venir á pescar, Met?
 —¿Ahónt hi auirém?
 —A la Barceloneta.

L' HISTORIA DE SEMPRE.

Fa mitj any que s' han casat;
 avants feyan un sol cor;
 ara aquell calor ha mort...
 y viuhem com gos y gat.

—Y tot lo peix que pescarém ¿quí 'l fregirá?
 —La qu' entre 'ls dos havem dit.

MAYET.

TRENCA CLOSCAS.

TOMÁS RAMANADET.

 CALONGE.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una població de
 la provincia de Barcelona.

M. F. DE C.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: nom d' home. Se-
 gona: día de la senmana. Tercera. nom de dona

J. A. MERICORN.

GEROGLÍFICH.

QUICO
 N
 VVV
 VVV

PAU GUERRA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.